

ΚΑΛΗ ΑΝΤΑΜΩΣΗ

Αιμάτινος απόψε ο ουρανός
ο θάνατος με μαύρο δάκρυ κλαίει
στα χέρια του ξεψύχησαν οι νέοι,
ο πόνος της απώλειας ζοφερός.

Κρυμμένο είναι τώρα το φεγγάρι
ντρέπεται τη μάνα να αντικρίσει
που δάκρυα δεν έχει πια να χύσει,
της έμεινε ένα άδειο μαξιλάρι.

Η φύση τα καλά της πώς να βάλει;
Άγγελοι γίναν τώρα τα παιδιά της
στον κόσμο των απέθαντων μακριά της.

Ολόχρυσά στεφάνια στο κεφάλι
φορούν και περπατούνε χέρι χέρι
σ' ολάνθιστα και μυρωδάτα μέρη.

Πάτροκλος